

THE FIERY FURNACE எஃகிற அஃக்கி சுனை

“கர்த்தர் எனக்கு சகாயர், நான் பயப்படுன், மனுஷன் எனக்கு என்ன செய்வான்.” எபிரேயர் 13:6

நமது கடந்த பாடத்தில் பார்த்த நிகழ்வு நடந்து பல வருடங்கள் ஆயின. நேபுகாத் நேச்சார் ராஜா அந்த நான்கு எபிரேய கைதிகளை கனத்திற்கும் நம்பிக்கைக்கும் உரிய உயர்ந்த புதவியில் வைத்தான். தானியேல் எங்கே இருந்தார் என்பதை நாம் அறியோம். அவரது மற்ற மூன்று நண்பர்களுக்கும் புது பெயர்கள் கொடுக்கப்பட்டு பாபிலோனின் மாகாணங்களில் கவர்னராக இருந்தனர்.

நேபுகாத் நேச்சார் உலகத்தை ஜெயித்திருந்தான். உலகளாவிய அரசாங்கம் பூமியின் எல்லை பரியந்தம் போர் இல்லாமல் செய்யக்கூடும் என்ற கருத்தை கொண்ட முதலாவது இராஜாவாக நேபுகாத் நேச்சார் இருந்தான். அவன் உலகத்தை ஜெயித்து, தனக்கு ஞானம் மற்றும் நியாயத்துடன் கீழ்ப்படிதலுடன் இருந்தவர்களை நல்லபடியாக நடத்தி, மற்றவர்களை கொடுரமாக அழித்தான். அது அவனது வெல்ல முடியாத சக்தியை வெளிப்படுத்தும் ஒரு பாடமாக இருந்தது. அவனது ராஜ்யபாரம் பல்வேறு தெய்வங்களை வணங்குகிற பல்வேறு ஜாதிகளை உடையதாக இருந்தது. அவன் அனைத்தையும் ஒன்றுபடுத்த நினைத்தான். அவன் ஒரு மாபெரும் சமாதான விழாவை ஏற்படுத்தி, அவனது ஆளுகையிலிருந்த பல்வேறு தேசங்களின் பிரதிநிதிகளை கொண்டு வந்தான். சகல தேசங்களின் பிரதிநிதிகள் கூடினார்கள். அவர்கள் பாபிலோனின் மகத்துவத்தையும் மகிமையையும் வல்லமையையும் கண்டு அவர்களை எதிர்ப்பது பயன்றது என்பதை உணர வேண்டும் என்று நினைத்தான். அவர்களுக்கு ஒரே அரசாங்கத்தை வைத்து உலகம் முழுவதும் சமாதானமாக இருக்க வேண்டும் என்ற காரியம் விளக்கப்பட்டது.

நேபுகாத் நேச்சாரின் இந்த திட்டம் நன்மையானதாகவும் ஞானமானதாகவும் காணப்பட்டது. அவன் வயதான இஸ்ரவேலிலிருந்து அவர்கள் தேவன் கொடுத்திருந்த சில வாக்குத்தத்தங்களை அறிந்திருந்தான். அதாவது எதிர்காலத்தில் இஸ்ரேல் தேசம் வெற்றி கொள்ள முடியாத தேசமாகி சகல ஜாதிகள், கோத்திரங்கள், ஜனங்கள் மற்றும் பாஷைக்காரர்களை ஆளுகை செய்து ஆசீர்வதிக்கும் என்பதாகும். யூதர்களின் இந்த கோட்பாடு ஞானமானது என்று கண்டு, நேபுகாத் நேச்சார் தனது தேவன் மேல் மெரோதாக்கின் நாமத்தில், தானே இந்த உலகத்தை ஆசீர்வதிக்கிறவனாக ஆக வேண்டும் என்று நினைத்தான். தனது தேவன் தனக்கு வெற்றி கொடுக்கவில்லையா? தானே நியாயம் கற்பித்துக் கொண்டான். ஆகையால் தனது தேசம் உலகத்தை ஆசீர்வதிக்கிற மாபெரும் வேலையை செய்ய தகுதியானதில்லையா என்று நினைத்தான். ஆகையால் என்ன ஆனாலும் பரவாயில்லை என்று எண்ணி அதற்கான முயற்சியில் இறங்கினான்.

பெல்-மெரோதாக்கின் பொற்சிலை

இந்த நேபுகாத் நேச்சார் தனக்கு வெற்றிகளைக் கொடுத்ததாக நம்புகிற தனது தேவனை கனப்படுத்த விரும்பினான். அவனது தேவனை உலக தேசங்களின் தேவனாக்க விரும்பினான். அவனது அரசாட்சியின் கீழ் இருந்த சகல ஜனங்களும் இந்த ஒரே தேவனை வணங்க வேண்டும். ஒரே மதம் இருப்பதால் அவனது ராஜ்யத்தில் இருந்த பல்வேறு பொருத்தமற்ற கொள்கைகளை இணைக்க உதவும் என்று நினைத்தான். ஒரு பரந்த சம பூமியிலே மாபெரும் சமாதான திருவிழாவுக்கு ஏற்பாடு செய்யப்பட்டு படை வீரர்கள், ராஜ குமாரர்கள், உயர்ந்தவர்கள், பார்வையாளர்கள் அழைக்கப்பட்டார்கள். தொன்னூறு அடி உயர பெல்-மெரோதாக்கின் பொற்சிலை சம பூமியிலே ஸ்தாபிக்கப்பட்டது. அது திட தங்கத்தில் செய்யப்பட்டது என்று யூசிக்க வேண்டிய அவசியமில்லை. எனினும் ஹெரோடோஸ் என்ற சரித்திர ஆசிரியர் பாபிலோனில் திட தங்கத்தில் செய்யப்பட்ட சிலை நார்பத்தி மூவாயிரம் பவுண்டு எடை கொண்டது என்று குறிப்பிடுகிறார்.

விழாவின் மகா நாள் வந்தது. கவனர்கள், தளபதிகள், மாகாண ஆளுனர்கள், நியாயாதிபதிகள், பொக்கிஷதாரர்கள், நீதி சாஸ்திரிகள், வழக்கறிஞர்கள் மற்றும் உத்தியோகஸ்தர்கள் அனைவரும் தங்கள் அலுவலக உடையில், கீத வாக்கியங்கள் முழங்க, கொடிகள் பறக்க கூடியிருந்தனர். அது கோலாகாலமான காட்சியாக இருந்திருக்க வேண்டும். நேபுகாத் நேச்சாரின் பல்வேறு சாதனைகளுக்கான பெருமை மற்றும் கொண்டாடப்படவிருந்த சமாதான விழாவுக்கு நாம் ஒத்த உணர்வு கொள்ளலாம். இப்படியாக அவனது ஆட்சி வெற்றி கொண்டதாக இருந்தது அதிலிருந்து எல்லாமே வெற்றிதான். உலகமானது அமைதி, செழிப்பு மற்றும் சந்தோஷமான மாபெரும் காலத்தை பெற வேண்டியிருந்தது.

பேரரசின் மத ஒற்றுமையின் பொருத்தமான நேரம் பெல்-மெரோதாக்கின் பொற்சிலையை பொதுவான தொழுகையின் மூலம் விளக்கப்படவிருந்தது. அறிவிப்பு கொடுக்கப்பட்டு, மேள வாத்தியங்கள் முழங்கும் போது, அனைவரும் கீழே விழுந்து சிலையை வணங்கி பணிந்து கொள்வார்கள். அந்த சிலை நேபுகாத் நேச்சாரை அதன் மூலம் அவனது தெய்வத்தை குறிப்பிட்டது.

விசுவாசம்ன்மை! நன்றி மறத்தல்! ராஜ துரோகம்!

ராஜா ஏற்படுத்தி வைத்த மூன்று மாகாண கவர்னர்கள், ராஜாவின் கட்டளையை மீறி பெல்-மெரோதாக்கின் சிலையை வணங்க மறுத்ததை ராஜாவுக்கு தெரிவிக்கும் வரை எல்லாம் நல்லபடியாக சென்று கொண்டிருந்தது. ராஜாவின் அதிகாரம் அவமதிக்கப்பட்டது. கடந்தகால சகல ஆணைகளையும் போல கீழ்ப்படியாமைக்கு தண்டனை மிகவும் கடுமையானதாக இருந்தது. பாபிலோனின் அமைதியை குலைத்த அந்த மூன்று பேர் யார்? மாபெரும் சமாதான விழாவை கெடுத்தவர்கள் யார்? சிறைபிடிக்கப்பட்ட போது ராஜாவினால் மிகவும் கிருபையுடன் நடத்தப்பட்ட மூன்று எபிரேயர்கள். அவர்கள் ராஜாவுக்கு அவ்வளவு கடன்பட்டிருந்தார்கள். ராஜா அவர்களுக்கு கல்வி மாத்திரம் அளிக்காமல் அவனது ராஜ்யத்தில் உயர்ந்த நிலைமைக்கு அவர்களை உயர்த்தியிருந்தான். நன்மை செய்தவர்க்கு எப்படிப்பட்ட நன்றி கெட்ட தன்மை, எப்படிப்பட்ட துரோகிகளாக இருந்தார்கள்!

சந்தேகத்திற்கிடமில்லாமல், இதுவே நேபுகாத் நேச்சாரின் பார்வையாக இருந்தது. அவனது சகல கவனங்களிலும் இந்த மூன்று பேரையும் இழக்க வருத்தப்பட்டான். அவர்கள் மிகவும் நம்பகமானவர்கள். ஆனால் இப்படிப்பட்ட சந்தர்ப்பத்தில் அவனது ஒழுங்குமுறைகளுக்கு கீழ்ப்படியாமையை அனுமதிக்க இயலாது. முப்பத்தி ஐந்து வயதுள்ள இந்த மூன்று பேரும் தனது அதிகாரம், வல்லமை மற்றும் எதேச்சாதிகாரத்திற்கு சாவால் விடுவதை எண்ணிப்பார்க்க முடியவில்லை. ராஜா அவர்கள் மேல் இரக்கங்கொண்டு இந்த முரண்பாடான கவனங்களுக்கு அவர்களது ஜீவனுக்கு இன்னும் ஒரு சந்தர்ப்பம் கொடுக்க விரும்பினான். மறுபடியும் கீதவாத்தியங்கள் முழங்கும் போது அவர்கள் பிடிவாதமாய் இருந்தார்களானால் அவர்களுக்கு மரண தண்டனை நிறைவேற்றப்படும். எளிகிற அக்கினி சூளை தயாராயிருந்தது.

இந்த மூன்று எபிரேயர்களின் தைரியம் சரித்திர ஏடுகளில் உயர்ந்து நிற்கிறது. எந்த தேவனும் என் கையிலிருந்து யாரையும் தப்புவிக்க இயலாது என்பதை அவர்களுக்கு ஞாபகப்படுத்தினான். அவர்களது நகரமாகிய எருசலேம் கவிழ்க்கப்பட்டு போனது. அவர்கள் சர்வ உலக ராஜாவின் கட்டளையை மீறுவதில் பிடிவாதமாக இருந்தால் அவர்களை காப்பாற்றவோ, உதவி செய்யவோ அவர்களுக்கு எந்த நம்பிக்கையும் இல்லை. அவர்கள் ஆராதிக்கும் அவர்களது தேவன் யேகோவா எளிகிற அக்கினி சூளையிலிருந்து தங்களை தப்புவிக்க வல்லவராயிருக்கிறார் என்பதே அவர்களது பதிலாக இருந்தது. இல்லையென்றால், அவர் அவர்களை தப்புவிக்காமல் போனாலும், அவர்கள் அவருடைய விசுவாசமுள்ள ஊழியர்களாக இருந்து அவரை மட்டுமே சேவிப்போம் என்று கூறினார்கள். அவர்களது விசுவாசமும் தைரியமும் எவ்வளவு உயர்ந்தது! இப்படிப்பட்ட விசுவாசமும் இப்படிப்பட்ட தைரியமும் தேவனை பிரியப்படுத்தும் என்று நாம் நிச்சயிக்கிறோம். அவரை நம்புகிறவர்களை எல்லா சமயங்களிலும் விடுவிப்பார் என்று நாம் எதிர்பார்க்கக்கூடாது. இந்த எபிரேயர்கள், தேவனுடைய ஞானமான திட்டம் என்ன என்பதையும், சிறியவர்களாகிய அவர்களது ஜீவனைக் குறித்த அவரது சித்தம் என்ன என்பதையும் தாங்கள் அறியவில்லை என்று கூறினார்கள். ஆனால் அவரது வல்லமையிலும் அன்பிலும் நாம் நம்பிக்கையாய் இருக்கிறோம். அவரைக் கண்டுபிடிக்க முடியாத இடத்திலும் நாம் நம்பலாம்.

சூளை அதிகமாக சூடாக்கப்பட்டது

நேபுகாத் நேச்சார் ராஜா கட்டக் கோபங்கொண்டான் என்று நாம் படிக்கும் போது, சூழ்நிலையை நாம் ஒத்துணர்வுடன் பார்க்க வேண்டும். அவன் உலகத்தை வெற்றி கொண்டான். அவன் இப்பொழுது அவனால் உயர்த்தப்பட்ட மூன்று வாலிபர்களால் அவமதிக்கப்படுகிறான். தன்னுடைய அரசாங்கத்துக்கு கீழ்ப்படிய வேண்டிய அவசியத்தைப் பற்றிய ஒரு மாபெரும் பாடத்தை சகல தேசங்களுக்கும் கொடுத்தான். அந்த அரசாங்கத்தை அவனது பிரதிநிதிகளே களங்கப்படுத்த அவன் அனுமதிக்க முடியுமா? மறுபுறம், அவர்கள் கொல்லப்போகிற மனிதர்கள் அவனால் உயர்த்தப்பட்டவர்கள் என்பது வெளியரங்கமாக இருந்தது. இந்த நிலைமைகளின் கீழ் ராஜா சீற்றம் கொண்டதில் நாம் ஆச்சரியம் கொள்ள முடியுமா? அந்த மாபெரும் விழாவை பொருத்தவரையில் இந்த ஒரு இணக்கமின்மையே ராஜாவுக்கு மிகுந்த ஏமாற்றத்தை கொடுத்தது. அது உலகிற்கு ஆசீர்வாதங்களையும் அவனுக்கு கனத்தையும் கொடுக்கும் என்று நினைத்திருந்தான். அவன் கடுங்கோபத்தில் சூளையை ஏழு மடங்கு அதிகமாக சூடாக்கும்படி கட்டளையிட்டான்.

தற்கால ஆராய்ச்சிகள் கற்பூர கிணறுகள் இருந்திருக்க வேண்டும் என்று காண்பிக்கிறது. அந்த பெரிய திறந்த சூளைக்கு எளிபொருள் இருந்திருக்க வேண்டும் என்று நாம் அனைவரும் அறிவோம். மூன்று எபிரேயர்களும் கட்டப்பட்டு, ராணுவத்தில் பலசாலிகளாக இருந்தவர்களைக் கொண்டு எளிகிற அக்கினி சூளையிலே போடப்பட்டார்கள். அவர்களை தூக்கிக்கொண்டு போன ராணுவத்தினர் அக்கினி தனலினால் எரிந்து போனார்கள். நாப்தா (கற்பூரம்) என்ற எளிபொருளை அதிகமாக தொடர்ந்து போட்டு அக்கினி தழல் எழுபத்தி ஐந்து அடி இருந்ததாக யூத புராணக்கதை கூறுகிறது. ராஜா, யேகோவா தேவனின் வல்லமையை முன்னரே அறிந்திருந்தபடியால், அவன் உடனே சூளையை பார்த்தான். இப்படி அவர் மேல் விசுவாசமுடைய எபிரேய வாலிபர்கள் புத்தியீனமாக இருந்தார்கள். ஆனால் ராஜா சூளையை பார்த்த போது, நான்கு பேர் எந்த சேதமும் இல்லாமல் அக்கினியின் நடுவிலே உலாவுவதைக் கண்டு ஆச்சரியப்பட்டான். அவன் பாதுகாப்பாக அதன் அருகே சென்று மந்திரிகளிடம் கூறியதாவது: “மூன்று புருஷரை அல்லவோ கட்டுண்டவர்களாக அக்கினியிலே போட்டுவித்தோம். இதோ நான்கு பேர் விடுதலையாய் அக்கினியின் நடுவிலே உலாவுகிறதைக் காண்கிறேன். நாளாம் ஆளின் சாயல் தேவ புத்திரனுக்கு ஒப்பாயிருக்கிறது” என்றான்.

அவன் என்ன செய்தான்? இப்பொழுது அவன் என்ன செய்ய வேண்டும்? அவன் அந்த மூன்று பேரையும் அழைத்து, “உன்னதமான தேவனுடைய தாசர்களே, நீங்கள் வெளியே வாருங்கள்” என்றான். அவர்கள் எந்தவித சேதமுமில்லாமல் அவர்களது உடையில் அக்கினியின் மணம் கூட இல்லாமல் வெளியே வந்தார்கள். நேபுகாத் நேச்சார் அற்புதத்தை அங்கீகரித்து தேவனை ஸ்தோத்தரித்தான். அவர் தம்மை நம்பின தாசர்களை தமது தூதர்களைக் கொண்டு விடுவிக்கிற தேவன். அவர்கள் தங்கள் தேவனைத் தவிர வேறு யாரையும் தொழுவோ, சேவிக்கவோ மாட்டோம் என்று தங்கள் சரீரங்களை ஒப்புக்கொடுத்து ராஜாவின் கட்டளைக்கு கீழ்ப்படியாமல் போனவர்கள். “அவரை அண்டிக்கொள்கிற யாவரும் பாக்கியவான்கள்.”